

skrubbe af, „og saa skrubbede jeg af“, saa var den Historie forbi. Ja, det er et Billede af Virkeligheden, mine Herrer, saaledes gaar det til. Manden har siddet 70 Døgn fængslet, saa tør man ikke anlægge Sag imod ham, fordi man har ganske ufuldstændige Beviser, og man giver ham ikke Erstatning, thi for at opnaa det skal han føre Bevis for, at han er uskyldig, og saa siger man: skrub nu af. Derfor synes jeg netop, at det er en herlig Ting, at vi blive fri for Inkvisitionen. — Da den ærede sidste Taler ved Kriminalprocessen kom til at omtale den Forandring, som Folketinget har gjort overensstemmende med Mindretallet i Kommissionen, at ved Forundersøgelsen skal Ledelsen respektive lægges i Haanden paa Anklageren og paa den sigtedes Forsvarer, mente han, at det var urigtigt, den burde som hidtil ligge i Dommerens Haand. Jeg tror, at den ærede Taler ganske oversaa, at det staa Anklageren og Anklagemagten frit for at søge al den Oplysning, de kunne faa andetsteds. De have jo hele Politiet til deres Raadighed, — og det er et væsentligt Punkt i dette Lovudkast, at Politiet styrkes; det glæder mig meget at se, at den højtærede Justitsminister har staaet fast paa, at vi skulle have Politiet forstærket. Altsaa under Forundersøgelsen skal ganske vist det, der trænger til at konstateres og konstateres paa en upartisk Maade, bringes for Dommeren, men det er slet ikke Inkvisition, og deraf at drage den Slutning, at saa skal det ogsaa være Dommeren, der staa for hele Undersøgelsen, er fuldstændig forkert. Nej, det er baade Flertal og Mindretal i Kommissionen lige enige om, at nogen egentlig Inkvisition skulde der ikke være Tale om. Ogsaa Flertallet mener jo, at der ikke skal kunne rettes noget Spørgsmaal imod den sigtede, den fængslede. Det er et stort Fremskridt fra nu, hvor det altid væsentligt gaar ud paa at gøre den sigtede træt ved disse evige Forhør. Og det, der saa kommer frem under Forundersøgelsen til det endelige Bevis, det skal gentages, man skal prøve det under den endelige Domsforhandling. I Virkeligheden er Forskellen mellem Flertallet og Mindretallet ikke saa stor som den synes, men at det er rigtigt under Forundersøgelsen ligesom ogsaa under Efterforskningen at lade Politiet være de virksomme fra den ene Side og den sigtedes Forsvarer fra den anden Side, det maatte man let kunne blive enig om. Det er ikke nogen pas-

sende Stilling for en Dommer, at han skal søge at gøre Politiets Tjeneste og rende Byen omkring og søge Nyheder og faa frem, hvad der kan tale for eller imod den tiltalte. Dommeren skal sidde som den upartiske Mand og sørge for, at det, Parterne ville og kunne faa frem, bliver behørig protokolleret og slaaet fast, saa at man kan bruge det senere ved Forundersøgelsen i en renoveret Skikkelse. Det forekommer mig for øvrigt, at det ærede Medlem netop i den tidligere Kommission var med til at foreslaa Anklagemaksimen i Forundersøgelsen — eller tager jeg fejl? Det ærede Medlem for 1ste Kreds (Nellemann) var i ethvert Tilfælde med. (*Goos*: Det var ikke nær saa vidtgaaende).

Maa jeg saa fremhæve et meget vigtigt Moment, som karakteriserer den ny Retspleje, og som maaske de ærede Medlemmer, navnlig de læge Medlemmer, ikke have for Øje. Det er det, at en af Opgaverne ved den ny Retspleje er at komme bort fra det, man kalder den lovbestemte Bevisteori. Som Forholdet er nu, kan en Forbryder ikke dømmes, naar man ikke har Beviser i en vis Form imod ham. Man har nok efterhaanden faaet indført Indiciebeviset, men man tager derpaa med megen Varsomhed. I Virkeligheden have vi den lovbestemte Bevisteori, og det fører til, at rigtig frække Forbrydere, der benægte til det yderste, kan man ikke faa straffede. Kun de Fæhoveder, der lade sig forlokke til at indrømme, hvad de have gjort, blive straffede, men lige over for Tyveknægte og Røvere, der ere farlige for Samfundet, men som have Mod og Ihærdighed til at nægte alt, kan selv den kløgtigste Forhørsdommer med de Midler, der staa til hans Raadighed, ikke faa Beviset i den Form, som det skal have, og saa er der ikke andet for ham at gøre end til Slutning at sige: Ja, saa kan du skruppe af. Efter den ny Retspleje gælder det om at tilvejebringe saa megen Oplysning, at en fornuftig Dommer, enten det nu er en Nævningedommer eller en juridisk Dommer, faar den fulde Overbevisning: Ja, den Mand er skyldig, og saa dømmer jeg ham uden at spørge, om Beviset foreligger i den ene eller den anden Skikkelse.

Jeg skal nu ikke trætte det høje Ting længere. Der er blot enkelte af de Spørgsmaal, der ere komne frem i det andet Ting, som jeg maa dvæle lidt ved. Men maaske jeg maa forudskikke en Bemærkning. Det forekommer mig, at baade det andet Ting og den højtærede Justits-